

25. 4. 2007

ID: 47682

Právní důvod požadovaného plnění

Rozhoduje-li soud o nároku na peněžité plnění, který vychází ze skutkových tvrzení, jež umožňují posoudit nárok po právní stránce i podle jiných norem, než jak je žalobcem navrhováno, popř. dovolují-li výsledky provedení dokazování podřadit uplatněný nárok pod jiné hmotněprávní ustanovení, než jakého se žalobce dovolává, je povinností soudu uplatňovaný nárok takto posoudit, a to bez ohledu, zda je v žalobě právní důvod požadovaného plnění uveden či nikoliv.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 2729/2006, ze dne 28.2.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce m. K., zastoupeného advokátem, proti žalovanému J. T., zastoupenému advokátem, o zaplacení částky 31.406,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 18 C 128/2002, o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. května 2006, č. j. 35 Co 57/2006-197, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný (podle jeho názoru výlučný nájemce „bytu v prvním poschodí domu čp. 3 v K. na Velkém náměstí, sestávajícího z jednoho pokoje, kuchyně a příslušenství“ – dále jen „předmětný byt“, resp. „byt“ a „předmětný dům“, resp. „dům“) zaplatil dlužné nájemné a úhradu za plnění poskytovaná s užíváním bytu, a to 250,- Kč za únor 1997, 696,- Kč měsíčně za březen až květem 1997, 556,- Kč za červen 1997, 665,- Kč měsíčně za červenec 1997 až červen 1998, 704,- Kč měsíčně za červenec 1998 až červen 1999, 750,- Kč měsíčně za červenec 1999 až červenec 2000, a kapitalizované příslušenství v celkové výši 2.301,- Kč z opožděných úhrad za říjen 1996, leden 1997 a zčásti za únor 1997; celkově šlo o částku 31.406,- Kč s tam požadovaným příslušenstvím.

V pořadí první (vyhovující) rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 (soudu prvního stupně) ze dne 4. června 2003, č. j. 18 C 128/2002-71, byl k odvolání žalovaného zrušen usnesením Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 6. května 2004, č. j. 64 Co 412/2003-108, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Poté soud prvního stupně rozsudkem (v pořadí druhým) ze dne 24. června 2005, č. j. 18 C 128/2002-160, žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení účastníků.

K odvolání žalobce odvolací soud rozsudkem ze dne 5. května 2006, č. j. 35 Co 57/2006-197, změnil zamítavý (v pořadí druhý) rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku částku 21.754,20 Kč s poplatkem z prodlení ve výši 2,5 promile denně, nejméně 25,- Kč za každý měsíc z prodlení z částky 665,- Kč od 11.3.1998 do zaplacení, a dále od jedenáctého dne každého následujícího měsíce až do 11.7.1998, vždy do zaplacení, a z částky 696,- Kč od 11.8.1998 do zaplacení a dále od jedenáctého dne každého následujícího měsíce až do 11.1.2000, vždy do zaplacení; jinak rozsudek soudu prvního stupně v tomto výroku (v zamítavém výroku o věci samé) potvrdil (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudy obou stupňů (výroky II. a III.).

Odvolací soud vzal z provedených důkazů shodně se soudem prvního stupně za zjištěno, že žalobce je vlastníkem předmětného domu, že dne 24. července 1986 uzavřel žalovaný manželství s H. B. (tehdejší výlučnou užívatelkou předmětného bytu), že sdělením ze dne 3. června 1997 oznámila H. T. správcovské firmě, že její manželství s žalovaným bylo v březnu 1997 rozvedeno a že se s žalovaným dohodla, že předmětný byt bude nadále užívat on, že rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 23. července 1999, č. j. 11 C 318/97-28, který nabyl právní moci dne 7. září 1999, bylo přivoleno k výpovědi žalobce z nájmu žalovaného k předmětnému bytu, že nájemní vztah žalovaného k bytu zanikl uplynutím tříměsíční výpovědní lhůty ke dni 31. prosince 1999 a že v červenci 2000 byl proveden výkon rozhodnutí vyklizením bytu. Po doplnění dokazování v odvolacím řízení přečtením evidenčních listů nájemného založených na č. l. 11 – 16 spisu odvolací soud rovněž zjistil, že regulované nájemné a úhrady za plnění poskytovaná s užíváním bytu byly předepsány od 1. ledna 1997 ve výši 696,- Kč, od 1. července 1997 ve výši 665,- Kč, od 1. července 1998 ve výši 704,- Kč, od 1. července 1999 ve výši 750,- Kč a od 1. července 2000 ve výši 783,- Kč.

Dále vzal za prokázáno, že žalovaný se dověděl o výši nájemného a úhrad za plnění poskytovaná s užíváním bytu od 1. ledna 1997 ve výši 696,- Kč, neboť za leden 1997 zaplatil nájemné a úhradu za plnění poskytovaná s užíváním bytu právě v této částce (v částce 696,- Kč), a že nebylo prokázáno oznámení dalších předpisů nájemného žalovanému. Na tomto skutkovém základě odvolací soud především dovodil, že nároky z titulu nájemného a úhrad za plnění poskytovaná s užíváním bytu se promlčují v obecné tříleté promlčecí době (§ 101 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 30. března 2006 – dále jen „obč. zák.“), a pokračoval, že vzhledem k vznesené námitce promlčení a k době podání žaloby (27. února 2001) nelze žalobci přiznat nároky „do 27.2.1998 včetně požadovaného příslušenství a kapitalizovaného poplatku z prodlení“. Poté rovněž dovodil, že za této situace má žalobce nárok na zaplacení kapitalizovaného poplatku z prodlení v částce 874,20 Kč (podle výpočtu uvedeného v odůvodnění napadeného rozsudku) a dlužného nájemného a úhrad za plnění poskytovaná s užíváním bytu za únor 1998 (neboť platba za tento měsíc byla splatná až v březnu 1998) až prosinec 1999 ve výši 696,- Kč měsíčně, tj. celkem 16.008,- Kč včetně příslušenství „v podobě poplatku z prodlení, jak požadoval v žalobě, maximálně však z částky 696,- Kč“ (§ 696 a § 697 ve spojení s ustanovením § 2 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb.). Následně také dovodil, že za dobu od ledna 2000 do června 2000 (správně do července 2000) má žalobce nárok na vydání bezdůvodného obohacení, které žalovanému vzniklo užíváním bytu v této době (§ 451 obč. zák.), a to ve výši regulovaného nájemného včetně úhrad za plnění poskytovaná s užíváním bytu; zde jde o částku 4.872,- Kč.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost opřel o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“). Uplatněné dovolací námitky podřadil pod dovolací důvody podle § 241a odst. 2 písm. a/, b/, odst. 3 o.s.ř. V dovolání především uvedl, že „rozsudek Městského soudu v Praze vykazuje nedostatek, neboť z výroku I. vyplývá, že byla změněna celá částka a tedy již není co potvrdovat, ač je to v rozsudku uvedeno“. Dále odvolacímu soudu vytkl, že žalobci přiznal částku uvedenou v napadeném rozsudku přesto, že žalobce přes výzvy soudu nepředložil požadované důkazy týkající se výše uplatněného nároku a neprokázal tak svá tvrzení; přitom kopie některých předložených dokladů jsou nečitelné a současně zmatečné. Dovolatel má za to, že napadené rozhodnutí je překvapivé, byla-li žalobci i přes uvedené skutečnosti přiznána částka uvedená v napadeném rozsudku. Současně dovolatel namítl, že částky uvedené na straně 1 a 2 napadeného rozsudku, z nichž se má stanovit poplatek z prodlení, činí po sečtení 15.853,- Kč; uvedl-li proto odvolací soud v pátém odstavci na straně 5 rozsudku částku 16.008,- Kč, „poškodil žalovaného o 155,- Kč, neboť tuto vyšší částku zahrnul do celkové částky 21.754,20 Kč“. Uvedl rovněž, že jde-li o výši bezdůvodného obohacení, pak za dobu od ledna 2000 do června 2000, tj. za šest měsíců po 696,- Kč měsíčně, musí jít o částku 4.176,- Kč a nikoli o částku 4.872,- Kč, jak podle něj nesprávně stanovil odvolací soud. Navíc nebylo-li podle dovolatele zjištěno, kdy došlo k vyklizení předmětného bytu, nelze odpovědně ani stanovit, za jakou dobu přísluší žalobci částka z titulu bezdůvodného obohacení. Kromě toho má dovolatel za to, že odvolací soud neměl z titulu bezdůvodného obohacení přiznat žádnou částku, požadoval-li žalobce zaplacení žalované částky z titulu dlužného nájemného. Dovolatel dále tvrdí, že „platby (nájemného) jsou tak chaotické, že z nich nelze usuzovat na vědomost o výši nájmu a úhrad“, jak to ve skutečnosti učinil odvolací soud. V této souvislosti dodal, že „od konce roku 1992 se žalobcem nekomunikoval, žalobce mu do P. žádné písemnosti spojené s předmětným bytem nezasílal ... tedy nemohl znát výši nájmu a úhrad s užíváním bytu spojených ... to, že zaplatil za leden 1997 částku 696,- Kč, je jen tvrzení, které nebylo žalobcem důkazně podepřeno“. Navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) především shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatele (§ 241 odst. 1 a 4 o.s.ř.).

Poté se Nejvyšší soud zabýval otázkou přípustnosti dovolání, neboť toliko z podnětu dovolání, které je přípustné, může být přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných (způsobitých) dovolacích důvodů.

Při řešení otázky přípustnosti dovolání dovolací soud nepřehlédl, že dovolání – s přihlédnutím k jeho obsahu (§ 41 odst. 2 o.s.ř.) – směřuje pouze proti výroku I. napadeného rozsudku, pokud jím odvolací soud v zamítavém výroku o věci samé změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalovanému uložil zaplatit žalobci částku 21.754,20 Kč s tam uvedeným příslušenstvím. Zde je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a/ o.s.ř., neboť odvolací soud co do této částky s příslušenstvím změnil zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé tak, že žalobě v tomto ohledu vyhověl. Dovolání však evidentně nesměruje proti výroku I. napadeného rozsudku, pokud jím byl zamítavý rozsudek soudu prvního stupně v tomto výroku (jinak) potvrzen (navíc i kdyby tomu tak bylo, šlo by v tomto ohledu o dovolání subjektivně nepřipustné).

Podle § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden; přitom je vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil. Z ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. vyplývá povinnost dovolacího soudu přihlídnout k vadám řízení uvedeným v

§ 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a/ a b/ a § 229 odst. 3 o.s.ř. (existence zmíněných vad tvrzena nebyla a tyto vady nevyplývaly ani z obsahu spisu), jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř.), i když nebyly v dovolání uplatněny.

Podle § 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř. lze dovolání podat z důvodu, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Zde dovolatel především namítl, že „rozsudek Městského soudu v Praze vykazuje nedostatek, neboť z výroku I. vyplývá, že byla změněna celá částka a tedy již není co potvrzovat, ač je to v rozsudku uvedeno“.

Na jiném místě odůvodnění tohoto rozhodnutí je již uvedeno, že soud prvního stupně rozsudkem (v pořadí druhým) ze dne 24. června 2005, č. j. 18 C 128/2002-160, zamítl žalobu na zaplacení částky 31.406,- Kč s příslušenstvím. K odvolání žalobce odvolací soud napadeným rozsudkem změnil zamítavý (v pořadí druhý) rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé (v zamítavém výroku o zaplacení částky 31.406,- Kč s příslušenstvím) tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci (do tří dnů od právní moci rozsudku) částku 21.754,20 Kč s tam uvedeným příslušenstvím (nikoli tedy žalovanou částku 31.406,- Kč s příslušenstvím, jak se - vzhledem ke shora uvedené námitce - pravděpodobně domnívá dovolatel); jinak v tomto výroku (tj. v zamítavém výroku ohledně zaplacení částky 9.651,80 Kč s příslušenstvím) rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Dovolatel rovněž namítl, že částky uvedené na straně 1 a 2 napadeného rozsudku, z nichž se má stanovit poplatek z prodlení, činí po sečtení 15.853,- Kč a nikoli částku 16.008,- Kč, a dodal, že byl odvolacím soudem poškozen „o 155,- Kč, neboť tuto vyšší částku zahrnul do celkové částky 21.754,20 Kč“.

V posuzovaném případě byla žalobci přiznána mimo jiné částka 16.008,- Kč (dlužné nájemné a úhrady za plnění poskytovaná s užíváním bytu za dobu od února 1998 do prosince 1999 v částce 696,- Kč měsíčně) s příslušenstvím v podobě poplatku z prodlení, avšak, jak správně zdůraznil odvolací soud, z částek uvedených v žalobě, maximálně z přiznané částky 696,- Kč měsíčně. Lze pouze dodat, že požadoval-li žalobce v období od 11. března 1998 do 11. července 1998 poplatek z prodlení vždy z částky 665,- Kč a v dalším období vždy z vyšších částek než je přiznaná částka 696,- Kč měsíčně, postupoval odvolací soud v tomto směru zcela správně. Je tomu tak proto, že soud nemůže účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti, než je navrhováno, a že žalobní petit musí svým rozhodnutím zcela vyčerpat a nesmí jej (s výjimkou případů podle § 153 odst. 2 o.s.ř.) překročit (srov. Bureš, J. - Drápal, L. - Mazanec, M.: Občanský soudní řád. Komentář. 5. vydání, Praha, C. H. Beck, 2001 /dále též jen „Komentář“, str. 241-242). Z uvedených důvodů nelze proto sečtením částek, z nichž byl přiznán poplatek z prodlení, dospět k přiznané částce 16.008,- Kč.

Dovolateli lze přisvědčit v názoru, že jde-li o výši bezdůvodného obohacení, pak za dobu od ledna 2000 do června 2000, tj. za šest měsíců po 696,- Kč měsíčně, musí jít o částku 4.176,- Kč a nikoli o částku 4.872,- Kč. Nelze však přehlédnout, že nárok z titulu bezdůvodného obohacení byl evidentně žalobci přiznán za dobu od ledna 2000 do července 2000, tj. celkem za sedm měsíců po 696,- Kč, avšak v odůvodnění napadeného rozsudku byl na místo měsíce července 2000 pravděpodobně nedopatřením uveden měsíc červen 2000.

Lze uzavřít, že dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř. nebyl uplatněn opodstatněně; z obsahu spisu nebyly zjištěny žádné vady podřaditelné pod zmíněný dovolací důvod.

Podle § 241a odst. 3 o.s.ř. je-li dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a/ a b/ o.s.ř. (v projednávané věci je dovolání proti napadenému měnicímu výroku rozsudku odvolacího soudu přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.), popřípadě podle obdobného užití těchto ustanovení (§ 238 a § 238a), lze dovolání podat také z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení pokládat výsledek hodnocení důkazů, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo z přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pomínil rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplývaly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, je z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného (popřípadě i procesního) práva (srov. Občanský soudní řád, komentář, 5. vydání 2001, nakladatelství C. H.

Dovolacím důvodem podle § 241a odst. 3 o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že měl vycházet z jiného důkazu, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Z obsahu dovolání vyplývá, že dovolatel brojí proti způsobu hodnocení důkazů, z nichž odvolací soud čerpal své skutkové zjištění, jinak řečeno nesouhlasí se způsobem hodnocení důkazů odvolacím soudem a v konečném důsledku nabízí vlastní verzi hodnocení důkazů a v závislosti na tom také vlastní verzi toho, co měl podle jeho názoru odvolací soud z provedených důkazů zjistit, tj. vlastní verzi skutkového stavu věci.

Dovolací soud – s přihlédnutím k obsahu spisu – shledal, že po doplnění dokazování v odvolacím řízení přečtením evidenčních listů nájemného založených na č. l. 11 – 16 spisu vzal odvolací soud v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů vyplynuly a neopomenul žádné rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo. Přitom odvolacímu soudu nelze – vzhledem k zásadě volného hodnocení důkazů – v rámci dovolacího důvodu podle § 241a odst. 3 o.s.ř. úspěšně vytýkat to, že – po doplnění dokazování – přiznal některým z provedených důkazů větší vypovídací hodnotu než jim přisuzoval dovolatel. Zbývá dodat, že napadené rozhodnutí nemůže být překvapivé jen proto, že odvolací soud – na rozdíl od soudu prvního stupně – shledal uplatněný nárok v přisouzené částce s příslušenstvím po právu (důvodný). Z toho vyplývá, že ani dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř. nebyl užít opodstatněně.

Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. lze odvolacímu soudu vytknout, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

S přihlédnutím k právnímu posouzení věci odvolacím soudem a k obsahové konkretizaci uplatněného dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. půjde v dovolacím řízení o posouzení správnosti právního závěru, že žalobce požadoval žalovanou částku jako plnění smluvní, a že proto mu nemohla být ani zčásti přiznána jako plnění, o které – s přihlédnutím ke zjištěnému skutkovému stavu – v této části ve skutečnosti mohlo jít, tedy jako plnění z titulu bezdůvodného obohacení.

V usnesení ze dne 25. září 2002, sp. zn. 29 Odo 421/2002, uveřejněném pod č. 210 v sešitě č. 11 z roku 2002 časopisu Soudní judikatura, Nejvyšší soud České republiky dovodil, že ustanovení § 79 odst. 1 o.s.ř. vymezuje náležitosti žaloby po obsahové stránce. Tyto náležitosti je třeba v žalobě uvést takovým způsobem, aby z jejího obsahu jednoznačně vyplývaly, popřípadě aby je bylo možné bez jakýchkoliv pochybností z textu žaloby dovodit. Nezáleží však na tom, v jakém pořadí nebo uspořádání jsou v žalobě uvedeny. Nejvyšší soud rovněž dovodil, že rozhodujícími skutečnostmi se ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 věty druhé o.s.ř. rozumí údaje, které jsou zcela nutné k tomu, aby bylo jasné, o čem a na jakém podkladě má soud rozhodnout. Neuvede-li žalobce v žalobě všechna potřebná tvrzení významná podle hmotného práva, nejde o vadu žaloby, která by bránila pokračování v řízení (§ 43 odst. 2 o.s.ř.), jestliže v ní vylíčil alespoň takové rozhodující skutečnosti, kterými byl vymezen předmět řízení po skutkové stránce (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. října 2002, sp. zn. 21 Cdo 370/2002, uveřejněné pod č. 209 v sešitě č. 11 z roku 2002 časopisu Soudní judikatura). Navíc se soudní praxe již dříve, tj. za účinnosti občanského soudního řádu, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 30/2000 Sb., ustálila v názoru, že rozhoduje-li soud o nároku na peněžité plnění, který vychází ze skutkových tvrzení, jež umožňují posoudit nárok po právní stránce i podle jiných norem, než jak je žalobcem navrhováno, popř. dovolují-li výsledky provedeného dokazování podřadit uplatněný nárok pod jiné hmotněprávní ustanovení, než jakého se žalobce dovolává, je povinností soudu uplatňovaný nárok takto posoudit, a to bez ohledu, zda je v žalobě právní důvod požadovaného plnění uveden či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. ledna 2002, sp. zn. 25 Cdo 643/2000, uveřejněný pod č. 178 v sešitě č. 9 z roku 2002 časopisu Soudní judikatura). Uvedený právní názor je využitelný i poté, co byl občanský soudní řád novelizován zákonem č. 30/2000 Sb. Rovněž v rozsudku ze dne 31. července 2003, sp. zn. 25 Cdo 1934/2001, uveřejněném pod č. 154 v sešitě č. 9 z roku 2003 časopisu Soudní judikatura, Nejvyšší soud dovodil, že je-li žalobou uplatněn nárok na peněžité plnění vycházející ze skutkového tvrzení, že na základě smlouvy o nájmu žalovaný užíval nebytové prostory a neposkytl za to žalobci smluvené protiplnění (nájemné), avšak podle názoru soudu je nájemní smlouva neplatná a jiný důvod užívání není tvrzen, není změnou skutkového stavu vymezeného v žalobě, posoudí-li soud nárok žalobce na zaplacení požadované částky podle hmotněprávních norem

upravujících nárok na vydání plnění z bezdůvodného obohacení.

Dospěl-li tedy odvolací soud v projednávané věci k závěru, že od 1. ledna 2000 již nelze žalobci žalované částky přiznat z titulu dlužného nájemného a úhrad za plnění poskytovaná s užíváním bytu a uplatněný nárok posoudil od tohoto data jako nárok z titulu bezdůvodného obohacení, postupoval v souladu s ustálenou judikaturou a nelze mu proto nic úspěšně vytýkat. Ani dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. nebyl užit opodstatněně.

Lze uzavřít, že v měnícím výroku ohledně zaplacení částky 21.754,20 Kč s tam uvedeným příslušenstvím je rozsudek odvolacího soudu z hlediska uplatněných dovolacích důvodů a jejich obsahové konkretizace správný. Nejvyšší soud – aniž ve věci nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.) – proto dovolání jako nedůvodné zamítl (§ 243b odst. 2 věta před středníkem a odst. 6 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)